

MOMENT-OPNAMEN

DOOR NANNIE VAN WEHL.

II.

Tot haar zesde jaar heeft zusje een Hollandsche kinderjuffrouw gehad, van wie ze veel hield. Doch nu, omdat moeder zoo graag wou, dat zusje moederstaal leert spreken, is er een Duitsche gekomen. Zusje kent al wel Duitsch, zeer goed zelfs voor zoo'n kleine rakker, maar haar kennis gaat op en af, en regelt zich naar haar Duitsche reizen.

Fräulein moet die kennis constant houden, en 't kind moet wennen, de beide talen fluks te verwisselen, wat ze uitnemend doet. En wat is dat moeilijk, zoo telkens van de eene taal tot de andere over te gaan!

Het Fräulein is een snoesje. Een zacht, blond, bedeesd Duitschje, dat je niet anders dan met liefde tegemoet kunt komen in het vreemde land. De vorige juffrouw was een soortement heibei. Maar zusje heeft zeer veel van haar gehouden en wreekt het op het arme Duitschje, dat deze haar lieve juf heeft verdrongen.

„Zusje, bij juffrouw X was je veel liever —”

„O, (dweepend), maar juffrouw X, die schat!”

Juffrouw X ging altijd naar het Park door een zeer slecht bestrate, uiterst bevolkte buurt.

Omdat ze dan haar vrijer zag.

Fräulein heeft geen vrijer, en gaat natuurlijk den mooien, schaduwrijken, goed geplaveiden weg.

Zeer tegenstribbelend, is zusje den eersten keer mee gegaan. Maar nu ze voor den tweeden keer daar staan, waar de ellenlange weg van juffrouw X in volle stoffigheid en hobbeligheid zich afbuigt van den mooien weg trekt zusje Fräulein met geweld de vieze straat in. Een woordenwisseling ontstaat tusschen die twee, zusje klemt zich aan een raamkozijn vast, en, stampend met den voet, wijzend in de richting van den breeden, lommerrijken weg schreeuwt ze: „Ich wäre lieber *tot*, dann dasz ich dört wieder hingeh!”